

כינן שאמר אלהי אברם, חור
ואמר ואלהי נחור.
וישבע יעקב בפחד אביו יצחק.
מה הטעם בפחד יצחק ולא
באללהי אברם? אלא שלא רצה
להתריח את קימין בשבייל לבן,
ולא עוד, אלא שלא צריך לאדם -
אף על גב שנשבע באמת -
להשבע במוקם העליון של הפל.
אמר רבי יוסי, וודאי לקיים ולשוחה
בראיי נשבעך לך יעקב, וכך ראיי.
ויעקב השגיח בדרכו. אמר הרוי
הוא אמר אלהי אברם, ועוזב את
אבא. אני אשלים את הפל. מיד -
וישבע יעקב בפחד אביו יצחק.
דבר אחר, להפלל בדין, לעמוד על
לבן.

השלמה מההשומות (בין סימן נא - נב)

רעה מהימנא פתח רבי שמעון
השיך לדף כס"ה ע"א אצל
ויעקב החל תמצוא בחולק ג' דף
רכ"ה ע"ב (עד כאן מההשומות)
ויעקב קלך לדרכו ויפגעו בו
מלאכי אלהים. רבי אבא פתח
ואמר, (בראשית ה) זכר ונתקבה בראים
וגו. כמה יש לנו להסתכל בדברי
התורה. אויל להם לאותם אוטומי
הלב וסתומי היעינים. הנה התורה
קוראת לבנייהם, (משלי ט) לכו לחמו
בלחמי ושותו בין מסקתי. מי פתוי
יסר הנה. חסר לב אמירה לו, ואין
מי שישגיח.

בא ראה, בפסוק הנה יש סודות
עלيونים, הוא הבנים והוא בחוץ.
זכר ונתקבה בראים, ונשמע לצורה
הזה ונשמע לצורה הזו, ונשמע
שהשמש והלכנה הם בתוכו
אחד, שפטות בראים, כמו שנאמר
ובבקוק (ו) שמש ירע עמד זבליה.
ונשמע שארם ומזה נבראו ימד

חדר אינין, דכתיב בראים. כמה דעת אמר, (חבקוק

וביניך. פא חזי, בתייב, (בראשית לא) אלהי
אברם ואלהי נחור ישפטו בינוינו, אהדר
ההוא רשע למקליה, כינן דאמר אלהי
אברם, אהדר ואמר ואלהי נחור. (דף גסחה ע"א).
וישבע יעקב בפחד אביו יצחק, (בראשית לא)
מאי טעמא בפחד יצחק, ולא
באללהי אברם. אלא, דלא בעא לאטרחא
ליימינא בגיניה דלבן. ולא עוד, אלא דלא
לפער לייה לאיניש, אף על גב דאומי
בקושטא, לאומאה באתר עלאה דכלא.
אמר רבי יוסי, וקדאי לקיומא (ס"א לאומאה)
קידקא יאות, אומי יעקב כה, והכי
אתחזי, ויעקב אשגח במלחה, אמר, הא איהו
אשלים פלא, מיד וישבע יעקב בפחד אביו
 יצחק. דבר אחר, לאתכללא בדין, למים
עליה דלבן.

השלמה מההשומות (בין סימן נא - נב רעה מהימנא פחה רבי שמעון
חשיך לדף כס"ה ע"א אצל ויעקב החל תמצוא בחולק ג' דף רב"ה ע"ב (עד
כאן מההשומות)

יעקב קלך לדרכו ויפגעו בו מלאכי
ואהמר, (בראשית ה) זכר ונתקבה בראים וגוי, כמה
אית לו לאסתכלא במליל דאוריתא. ווילוין
לאינין אטימי לפא וסתימין עיניין, הא
אוריתא קראי קמייחו, (משלי ט) לכו לחמו
בלחמי ושותו בין מסכתה. (שם) מי פתוי יסור
הנה חסר לב אמירה לו, ולית מאן דישגיח.
הא חזי, הא קרא, אית ביה רזין עלאיין,
אייה לגוי, ואייה לבר. זכר ונתקבה
בראים, אשתחמע להאי גוונא, ואשתתמע להאי
גוונא. ואשתתמע דשמשא וסירה בחרירא
חרדא אינין, דכתיב בראים. כמה דעת אמר,